

Η ΑΡΕΤΗ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗ ΜΕΣΟΤΗΤΑ. ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ "ΜΕΣΟΤΗΤΑ" - ΔΟΜΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Τα κριτήρια διαίρεσης των πραγμάτων Ἐν παντί δὴ συνεχεῖ καὶ διαιρετῶ ἔστι λαβεῖν τὸ μὲν πλεῖον τὸ δ' ἔλαττον τὸ δ' ἴσον, καὶ ταῦτα ἢ κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἢ πρὸς ἡμᾶς...

Τα κριτήρια προσδιορισμού της έννοιας «μεσότητα».

Αντικειμενικά κριτήρια: «κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα» Λέγω δὲ τοῦ μὲν πράγματος μέσον τὸ ἴσον ἀπέχον ἀφ' ἑκατέρου τῶν ἄκρων, ὅπερ ἔστιν ἔν καὶ τὸ αὐτὸ πᾶσιν,

Υποκειμενικά κριτήρια: «πρὸς ἡμᾶς» πρὸς ἡμᾶς δὲ ὁ μήτε πλεονάζει μήτε ἐλλείπει· τοῦτο δ' οὐχ ἔν, οὐδὲ ταυτὸν πᾶσιν.

Παραδείγματα που συμβάλλουν στην κατανόηση του αντικειμενικού και του υποκειμενικού μέσου. Οἷον εἰ τὰ δέκα πολλά τὰ δὲ δύο ὀλίγα, τὰ ἕξ μέσα λαμβάνουσι κατὰ τὸ πρᾶγμα· ἴσῳ γὰρ ὑπερέχει τε καὶ ὑπερέχεται· τοῦτο δὲ μέσον ἔστι κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν. Τὸ δὲ πρὸς ἡμᾶς οὐχ οὕτω ληπτέον· οὐ γὰρ εἰ τῷ δέκα μναῖ φαγεῖν πολὺ δύο δὲ ὀλίγον, ὁ ἀλείπτῃς ἕξ μναῖς προστάξει· ἔστι γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο πολὺ τῷ ληψομένῳ ἢ ὀλίγον· Μίλωνι μὲν γὰρ ὀλίγον, τῷ δὲ ἀρχομένῳ τῶν γυμνασίων πολὺ. Ὁμοίως ἐπὶ δρόμου καὶ πάλης.

Η επιλογή και η επιδίωξη κάθε ειδικού είναι η «υποκειμενική» μεσότητα Οὕτω δὴ πᾶς ἐπιστήμων τὴν ὑπερβολὴν μὲν καὶ τὴν ἔλλειψιν φεύγει, τὸ δὲ μέσον ζητεῖ καὶ τοῦθ' αἰρεῖται, μέσον δὲ οὐ τὸ τοῦ πράγματος ἀλλὰ τὸ πρὸς ἡμᾶς.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Σε καθετί βέβαια που παρουσιάζει συνέχεια και μπορεί να διαιρεθεί είναι δυνατό να πάρουμε άλλοτε ένα κομμάτι μεγαλύτερο, άλλοτε ένα κομμάτι μικρότερο και άλλοτε ένα κομμάτι ίσο, και αυτά σε σχέση είτε με το ίδιο το πράγμα είτε σε σχέση με εμάς... Και ονομάζω μέσον σε σχέση με το πράγμα, αυτό που απέχει εξίσου από καθένα από τα δύο άκρα (του), το οποίο είναι ένα και το ίδιο για όλους, ενώ (μέσον) σε σχέση με εμάς, αυτό που δεν είναι ούτε πάρα πολύ ούτε πολύ λίγο· και αυτό δεν είναι ένα, ούτε το ίδιο για όλους. Για παράδειγμα, εάν τα δέκα είναι πολλά και τα δύο λίγα, μέσο σε σχέση με το πράγμα παίρνουν (ή: θεωρούν) το έξι· γιατί αυτό υπερέχει και υπερέχεται κατά τον ίδιο αριθμό μονάδων· και αυτό είναι μέσον σύμφωνα με τις διδασκαλίες της αριθμητικής. Το μέσον όμως σε σχέση με εμάς δεν πρέπει να το προσδιορίζουμε έτσι· γιατί, αν για κάποιον είναι πολύ το φαγητό των δέκα μνων και λίγο των δύο, ο προπονητής δεν θα ορίσει έξι μερίδες· γιατί και αυτή η ποσότητα ίσως είναι μεγάλη γι' αυτόν που θα την πάρει ή μικρή· δηλαδή για ένα Μίλωνα είναι μικρή, ενώ γι' αυτόν που αρχίζει τις γυμναστικές ασκήσεις, μεγάλη. Το ίδιο ισχύει και στο τρέξιμο και στην πάλη. Έτσι λοιπόν κάθε ειδικός αποφεύγει την υπερβολή και την έλλειψη, και επιζητεί το μέσον και αυτό επιλέγει· και το μέσον όχι σε σχέση με το πράγμα αλλά με εμάς.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ

(Εκτός από το λεξιλόγιο του σχολικού βιβλίου στη σελίδα 168 - 169)

Διαιρετῶ = μπορεί να διαιρεθεί (ρηματικό επίθετο σε -τὸς = μπορεί να ...)

ἔστι = είναι δυνατόν (απρόσωπη έκφραση)

ἑκατέρου = καθένα από τα δύο

ταυτὸν = το ίδιο (< τὸ αὐτὸν -> κράση)

ληπτέον = πρέπει να (το) προσδιορίζουμε (ρηματικό επίθετο σε -τέος = πρέπει να ...)

τῷ = για κάποιον (δεύτερος τύπος δοτικής ενικού της αόριστης αντωνυμίας τις, τινός: τινί / τῷ)

συνεχῆ, ἀπέχον, ὑπερέχει, ὑπερέχεται < ἔχω: ἀκάθεκτος, ἀλληλουχία, ἀνακωχή, ἀνεκτικός, ἀνέχεια, ἀνοχή, ἀσχετος, διπλωματούχος, ἔξη, ἐξής, ἐξοχή, ἐποχή, εὐεξία, εὐωχία, ἐχεμύθεια, ζαχαρούχος, κατοχή, καχεκτικός, καχεξία, κληρουχία, οχυρός, οχύρωση, παροχή, περιέκτης, περιεκτικός, προεξοχή, προνομιούχος, προσεκτικός, πτυχιούχος, σοκολατούχος, συμβασιούχος, συνέχεια, συνοχή, σχέδιο, σχεδόν, σχέση, σχετικός, σχῆμα, σχολεῖο, τροπαιούχος.

λαβεῖν, λαμβάνουσι, ληπτέον, ληψομένω < λαμβάνω: ἀκατάληπτος, ἀμεροληψία, ἀνεπανάληπτος, ἀνεπίληπτος, ἀντιλαβή, ἀντίληψη, ἀπολαβή, ἀσύλληπτος, δικολάβος, εικονολήπτης, ἐπανάληψη, ἐπιληψία, ἐργολάβος, εὐληπτος, εὐυπόληπτος, ἠχολήπτης, ἠχοληψία, θρησκολήπτης, θρησκοληψία, καταληπτός, κατάληψη, λαβή, λαβίδα, λάφυρο, λήμμα, λήψη, μεροληψία, μετάληψη, παραλαβή, παραλήπτης, περίληψη, προκατάληψη, πρόσληψη, συλλαβή, σύλληψη, υπόληψη, χειρολαβή.

πλεῖον, πλεονάζει < ὄ, ἡ πλέων/πλείων, τὸ πλεον/πλεῖον: πλειοδοσία, πλειοδότης, πλειονότητα, πλειοψηφία, πλεόν, πλεονασμός, πλεονέκτημα, πλεονεξία.

ἐλλείπει, ἔλλειψιν < λείπω: διάλειμμα, διάλειψη, ἐγκατάλειψη, ἐκλειψη, ἔλλειμμα, ἐλλειμματικός, ἐλλειπτικός, ἔλλειψη, ἐλλιπής, κατάλοιπο, λειψανδρία, λείψανο, λειψός, λειψυδρία, λιποβαρής, λιποθυμία, λίπος, λιπόσαρκος, λιποτάκτης, λιποταξία, λιπόψυχος, λοιπόν, λοιπός, παράλειψη, υπόλειμμα, υπόλοιπος.

φαγεῖν < ἔφαγον < τρώγω (θ. τρώγ-, ἔδ-, ἔδε-, ἔδεσ-, ἔσθ-, ἔσθι-, φαγ-): ἔδεσμα, ἐδωδιμοπωλείο, ἐδώδιμος, παμφάγος, φαγητό, φαγώσιμο.

ἀλείπτῃς < ἀλείφω: ἀλειμμα, ἀλοιφή, ἀπαλοιφή, ἐξάλειψη, ἐπάλειψη, πασάλειμμα.

προστάξει < πρὸς + τάττ(σ)ω (θ. ταγ-ζω > τάττω / τάσσω): ἀνακατάταξη, ἀνάταξη, ἀνυπότακτος, ἀπότακτος, ἀρχισυντάκτης, ἀσύντακτος, ἀτακτος, ἀταξία, διαταγή, διάταγμα, ἐνταξη, ἐπιταγή, ἐπιτακτικός, ἐπίταξη, μετὰταξη, νομοταγής, παράταξη, προσταγή, πρόσταγμα, προστακτική, πρόταξη, συνταγή, σύνταγμα, συνταγματικός, συντάκτης, συντακτικό, σύνταξη, τάγμα, ταγματάρχης, ταγός, τακτικός, τακτός, τάξη, ταξίδι, τάξιμο, υποταγή.

ἀρχομένω < ἄρχομαι: ἀναρχικός, ἀναρχος, ἀρχαῖος, ἀρχή, ἀρχικός, ἀρχων, γυμνασίαρχος, ἐναρξη, ἐπαρχος, ναυαρχίδα, ναύαρχος, ταξίαρχος, υπαρκτός, ὑπαρχος.

ἐπιστήμων < ἐπίσταμαι: ἐπιστήμη, ἐπιστημολογία, ἐπιστήμονας, ἐπιστημονικός, ἐπιστημονισμός, ἐπιστημοσύνη, ἐπιστητό.

ὑπερβολὴν < ὑπέρ + βάλλω: ἀμφιβολία, ἀναβλητικός, ἀναβολή, ἀπόβλητος, βαλβίδα, βαλλιστικός, βαλτός, βεληνεκές, βελόνα, βέλος, βλήμα, βολή, βολίδα, βόλος, διαβλητός, ἐμβλημα, ἐμβολο, ἐπιβλητικός, εὐμετάβολος, κεραυνοβόλος, λιθοβολισμός, παράβολο, περιβάλλον, πρόβλημα, πυροβολισμός, συμβολή, σύμβολο, σφαιροβολία, υπερβολή, υποβλητικός.

φεύγει < φεύγω (θ. φευγ-, φύγ-): ἀναπόφευκτος, ἀφευκτος, καταφύγιο, πρόσφυγας, προσφυγικός, φυγὰς, φυγή, φυγόδικος, φυγόκεντρος, φυγόπονος, φυγόστρατος.

ζητεῖ < ζητέω-ῶ: ἀζήτητος, ἀναζήτηση, ζήτημα, ζήτηση, ζητητής, συζητήσιμος, συζητητής.

αἰρεῖται < αἰρέομαι-οὔμαι (ρ. φαρ- + j > φαίρ-, > αἴρ-, > αἴρέ-ω, ρ. φελ-, φαλ-): αἵρεση, αἰρετικός, αἰρετός, ἀναιρετικός, ἀρχαιρεσίες, ἀυθαίρετος, ἀφαίρεση, ἀφηρημάδα, διαιρετέος, διαιρέτης, ἐξαιρετικός, ἐξαίρετος, καθάραιεση, προαιρετικός, υπεξαίρεση.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΠΟΔΟΣΗ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Από κάθε πράγμα που παρουσιάζει μια συνέχεια και μπορεί να διαιρεθεί μπορούμε να χωρίσουμε είτε ένα μεγαλύτερο από τα άλλα κομμάτι είτε ένα μικρότερο από τα άλλα είτε ίσα κομμάτια. Για να γίνει όμως αυτό, πρέπει πρώτα να βρούμε ποιο είναι το μέσον, το οποίο προσδιορίζεται είτε με αντικειμενικά είτε με υποκειμενικά κριτήρια. Το αντικειμενικό μέσον σχετίζεται με το πράγμα και είναι αυτό που απέχει το ίδιο από καθένα από τα δύο άκρα του πράγματος. Αυτό δεν μεταβάλλεται, αλλά είναι ένα και το ίδιο για όλους. Αντίθετα, το υποκειμενικό μέσον είναι σχετικό για τον καθένα από εμάς. Δεν είναι ούτε πάρα πολύ ούτε πολύ λίγο ούτε ένα, αλλά διαφέρει για τον καθένα από εμάς. Το αντικειμενικό μέσο μπορεί να γίνει κατανοητό με το ακόλουθο παράδειγμα: αν το δύο είναι λίγο και το δέκα πολύ, τότε το αντικειμενικό μέσον είναι το έξι, γιατί, σύμφωνα με τους κανόνες της αριθμητικής, απέχει κι από το δύο και από το έξι τέσσερις μονάδες. Για να γίνει κατανοητό το υποκειμενικό μέσον, δίνεται το εξής παράδειγμα: αν για κάποιον αθλητή το φαγητό των δύο μνων είναι λίγο και το φαγητό των δέκα μνων είναι πολύ, τότε ο προπονητής δεν θα επιλέξει αναγκαστικά το φαγητό των έξι μνων, που αντικειμενικά είναι η μεσότητα, γιατί γι' αυτόν τον αθλητή μπορεί να θεωρηθεί μεγάλη μερίδα ή μικρή. Για τον Μίλωνα, που ήταν μεγαλόσωμος και έτρωγε μεγάλες ποσότητες φαγητού, είναι λίγο, ενώ για κάποιον που τώρα ξεκινάει να γυμνάζεται, είναι πολύ. Το ίδιο ισχύει και για τους αθλητές του δρόμου ή της πάλης. Επομένως, κάθε ειδικός-λογικός άνθρωπος αποφεύγει την υπερβολή και την έλλειψη και επιλέγει το μέσον, με βάση όχι τα αντικειμενικά, αλλά με βάση τα υποκειμενικά κριτήρια.

Θεματική οργάνωση της ενότητας

Α) «Ἐν παντί δὴ ... κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἢ πρὸς ἡμᾶς» Τα κριτήρια διαίρεσης των πραγμάτων.

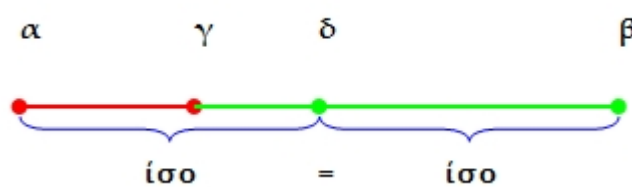
- Β) «Λέγω δὲ... καὶ πάλης» Τα γνωρίσματα της αντικειμενικής και υποκειμενικής μεσότητας. Παραδείγματα.
 Γ) «Οὕτω δὴ πᾶς... ἀλλὰ τὸ πρὸς ἡμᾶς.» Η επιλογή και η επιδίωξη κάθε ειδικού είναι η «υποκειμενική» μεσότητα.

Ερμηνευτικά σχόλια

Α) «Ἐν παντί δὴ ... κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἢ πρὸς ἡμᾶς» ΤΑ ΚΡΙΤΗΡΙΑ ΔΙΑΙΡΕΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Ο Αριστοτέλης ξεκινάει σ' αυτή την ενότητα να απαντάει στο ερώτημα που έθεσε στην προηγούμενη, ποια δηλαδή είναι η φύση της αρετής. Στόχος του είναι να αποδείξει ότι η αρετή είναι ένα είδος μεσότητας (κάτι στο οποίο έμμεσα αναφέρθηκε στην 4^η ενότητα). Γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει πρώτα να προσδιορίσει την έννοια της μεσότητας, για να καταλήξει έπειτα στον συσχετισμό της με την ηθική αρετή.

Αν, λοιπόν, πάρουμε ένα μέγεθος $\alpha\beta$ που μπορεί να διαιρείται επ' άπειρον, μπορούμε, όπως διδάσκει ο Αριστοτέλης, να χωρίσουμε ένα κομμάτι $\gamma\beta$, ένα κομμάτι $\alpha\gamma$ και ένα κομμάτι $\alpha\delta$. Το $\gamma\beta$ είναι κομμάτι μεγαλύτερο από το $\alpha\gamma$ («τὸ μὲν πλεῖον»), το $\alpha\gamma$ είναι μικρότερο από το $\gamma\beta$ («τὸ δ' ἔλαττον») και το $\alpha\delta$ είναι ένα κομμάτι ίσο με το $\delta\beta$ («τὸ δ' ἴσον»). **Μέσον**, λοιπόν, δεν είναι ούτε το μεγαλύτερο ούτε το μικρότερο κομμάτι, αλλά το σημείο που χωρίζει δύο ίσα μέρη. Σχηματικά το μέσον μπορεί να αποδοθεί ως εξής:

Ο Αριστοτέλης παρατηρεί ότι κάθε πράγμα που είναι ενιαίο και υπόκειται σε διαίρεση μπορεί να διαιρεθεί:

1. α) σε άνισα μέρη (πλεῖον, ἔλαττον)
β) σε ίσα μέρη (ἴσον)
2. α) αντικειμενικά
β) υποκειμενικά

Ο Αριστοτέλης διαχωρίζει την αντικειμενική από την υποκειμενική αντίληψη των ποσοτικών εννοιών. Αναγνωρίζει ότι το περιεχόμενο των ποσοτικών εννοιών διαφοροποιείται ανάλογα με το πεδίο αναφοράς. Όταν το πεδίο αναφοράς είναι ένα πράγμα, οι τρεις έννοιες παίρνουν διαφορετικό περιεχόμενο σε σχέση με το αν το πεδίο αναφοράς είναι ο άνθρωπος.

Β) «Λέγω δὲ... καὶ πάλης» ΤΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ ΜΕΣΟΤΗΤΑΣ. ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Το μέσον, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, μπορεί να προσδιοριστεί με βάση δύο κριτήρια: τα αντικειμενικά και τα υποκειμενικά.

1. «Λέγω δὲ τοῦ μὲν πράγματος μέσον τὸ ἴσον ἀπέχον ἀφ' ἑκατέρου τῶν ἄκρων, ὅπερ ἔστιν ἔν και τὸ αὐτὸ πᾶσιν»

α) Μέσον με βάση τα αντικειμενικά κριτήρια («κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα»)

Η έννοια του μέσου στα πράγματα ορίζεται αντικειμενικά, πρόκειται δηλαδή για ένα αριθμητικό μέσο με δύο βασικά γνωρίσματα: πρώτο ότι το μέσο αυτό είναι ένα και, αφού καθοριστεί, αμετάβλητο και δεύτερο ότι το μέσον αφού οριστεί, είναι το ίδιο = ισχύει για όλα τα πράγματα το ίδιο. Είναι αυτό που ισαπέχει από τα δύο άκρα του πράγματος. Δεν επιδέχεται άρνηση ή αντίρρηση, γιατί ορίζεται αντικειμενικά με βάση αριθμητικά δεδομένα.

2. «πρὸς ἡμᾶς δὲ ὁ μήτε πλεονάζει μήτε ἐλλείπει τοῦτο δ' οὐχ ἓν, οὐδὲ ταῦτόν πᾶσιν»

β) Μέσον με βάση τα υποκειμενικά κριτήρια («πρὸς ἡμᾶς»).

Η έννοια του μέσου στον άνθρωπο δεν ορίζεται με αντικειμενικά αριθμητικά δεδομένα. Η υποκειμενικότητα των κριτηρίων παραπέμπει στις ανθρώπινες ανάγκες και στον διαφορετικό τρόπο που ικανοποιούνται από κάθε άνθρωπο. Υπάρχει ωστόσο ένας γνώμονας που προσανατολίζει κάθε φορά το μέσο· αυτό είναι «το πρόπον» (δέον) που συνδέεται από τη μια με ένα αίτημα ισορροπίας του ανθρώπου και από την άλλη με τη φρόνηση. Επειδή το δέον, αυτό που χρειάζεται κάθε άνθρωπος για να περιέλθει σε κατάσταση ισορροπίας, διαφοροποιείται από περίπτωση σε περίπτωση, ο Αριστοτέλης εύλογα αναγνώρισε στη μεσότητα που αφορά τον άνθρωπο α) ότι δεν είναι μία και μοναδική και β) ούτε ίδια για όλους τους ανθρώπους. Αυτό το μέσο είναι σχετικό και ο προσδιορισμός του εξαρτάται από τον ίδιο τον άνθρωπο, ο οποίος με τη χρήση της λογικής μπορεί να συνεκτιμά διάφορους αστάθμητους και μεταβλητούς παράγοντες, όπως τις ιδιαίτερες ανάγκες του, τις περιστάσεις, την εποχή, τον τόπο, τα κοινωνικά πρότυπα κ.τ.λ.

Σ' αυτό το σημείο αξίζει να επισημάνουμε ότι οι όροι «αντικειμενικός» και «υποκειμενικός» δεν υπήρχαν την εποχή του Αριστοτέλη και ήταν δικές του επινοήσεις. Είναι αλήθεια ότι πολύ συχνά οι επιστήμονες κατά τη διάρκεια της επιστημονικής έρευνας βρίσκονται αντιμέτωποι με την ανάγκη να εκφράσουν με τις κατάλληλες

λέξεις τις νέες ιδέες ή επιστημονικές τους συλλήψεις. Αυτό αποτελεί μια δύσκολη διαδικασία και οι επιλογές τους είναι δύο: ή να επινοήσουν καινούριες λέξεις ή να χρησιμοποιήσουν ήδη υπάρχουσες με διαφορετικό νοηματικό περιεχόμενο. Έτσι, βλέπουμε ότι και ο Αριστοτέλης, για να πλησιάσει στον προσδιορισμό των εννοιών αυτών, χρησιμοποίησε τον όρο «κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα» για την έννοια της αντικειμενικότητας και τον όρο «πρὸς ἡμᾶς» για τον όρο της υποκειμενικότητας.

3. «πρὸς ἡμᾶς δὲ ὁ μήτε πλεονάζει μήτε ἐλλείπει»

Η έννοια της υπερβολής και της έλλειψης

Ο Αριστοτέλης, στην προσπάθειά του να προσδιορίσει την έννοια της «μεσότητας», αναφέρεται και στις έννοιες της «ὑπερβολῆς» και της «ἐλλείψεως». Ἦδη στην 4^η ενότητα εμμέσως πλην σαφῶς διατύπωσε την άποψη ότι κάθε αρετή είναι «μεσότης» που βρίσκεται ανάμεσα στα δύο άκρα, την υπερβολή και την έλλειψη. Μέσα από τα αντιθετικά ζεύγη που παρέθεσε, έγινε κατανοητό ότι η μεσότητα αποτελεί τη σωστή, την ενδεδειγμένη συμπεριφορά, η οποία επαινείται, γιατί οδηγεί στην κατάκτηση των ηθικών αρετών, ενώ η υπερβολή και η έλλειψη αποτελούν τη λανθασμένη, τη μη ενδεδειγμένη συμπεριφορά, η οποία επικρίνεται, γιατί μας απομακρύνει από τις ηθικές αρετές. Ο συσχετισμός των αρετών που αναφέρθηκαν εκεί με τις έννοιες της υπερβολής και της έλλειψης σχηματικά μπορεί να αποδοθεί με τον ακόλουθο πίνακα:

ἐλλειψις	μέσον	ὑπερβολή
δειλία	ἀνδρεία	θρασύτης
ἀναισθησία	σωφροσύνη	ἀκολασία
ἀοργησία	πραότης	ὀργιλότης

Ο Αριστοτέλης, βέβαια, στην 4^η ενότητα δεν αναφέρει καν το άκρο της έλλειψης σχετικά με τις αρετές αυτές, επειδή συναντάται πολύ πιο σπάνια από το άκρο της υπερβολής.

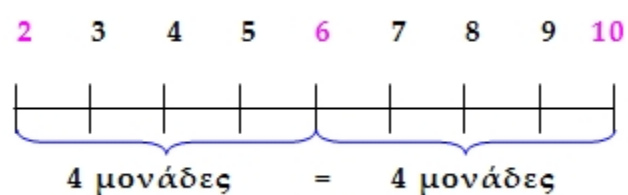
Να επισημάνουμε, επίσης, ότι σε άλλα σημεία των *Ηθικών Νικομαχείων* αναφέρει και πολλά άλλα παραδείγματα αρετών, για να κάνει πλήρως κατανοητές τις παραπάνω έννοιες.

4. «Οἷον εἰ τὰ δέκα... καὶ πάλης.»

Παραδείγματα

Ο Αριστοτέλης, προκειμένου να στηρίξει τις παραπάνω θέσεις του, θα δώσει δύο παραδείγματα ακολουθώντας επαγωγικό συλλογισμό.

α) Το παράδειγμα που αναφέρεται στο **αντικειμενικό μέσο** είναι **αριθμητικό**. Αν πάρουμε μια σειρά αριθμών από το 2 έως το 10, το δύο είναι το λίγο, το 10 είναι το πολύ, ενώ μέσο είναι το 6, γιατί, σύμφωνα με τις διδασκαλίες της αριθμητικής, απέχει ίση απόσταση, 4 δηλαδή μονάδες, τόσο από το 2 όσο και από το 10, από τα δύο δηλαδή άκρα. Σ' αυτή δηλαδή την περίπτωση το κριτήριο προσδιορισμού του μέσου είναι **ποσοτικό**.

β) Το παράδειγμα που αναφέρεται στο **υποκειμενικό μέσο** αντλείται από τον **χώρο του αθλητισμού**. Αν για κάποιον αθλητή το φαγητό των δύο μνων είναι λίγο και το φαγητό των δέκα μνων είναι πολύ, τότε ο προπονητής δεν θα επιλέξει αναγκαστικά το φαγητό των έξι μνων, που αντικειμενικά είναι η μεσότητα, γιατί γι' αυτόν τον αθλητή μπορεί να θεωρηθεί μεγάλη μερίδα ή μικρή. Για το Μίλωνα, που ήταν μεγαλόσωμος και έτρωγε μεγάλες ποσότητες φαγητού, είναι λίγο, ενώ για κάποιον που τώρα αρχίζει να γυμνάζεται, είναι πολύ. Το ίδιο ισχύει και για τους αθλητές του δρόμου ή της πάλης. Παρατηρούμε δηλαδή ότι ο προσδιορισμός του μέσου σχετίζεται με **ποιοτικά κριτήρια** και **μεταβλητούς παράγοντες**, όπως η σωματική διάπλαση του αθλητή, ο χρόνος εκγύμνασης και το είδος του αθλήματος.

Γ) «Οὕτω δὴ πᾶς... ἀλλὰ τὸ πρὸς ἡμᾶς.» Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΙΩΞΗ ΚΑΘΕ ΕΙΔΙΚΟΥ ΕΙΝΑΙ Η «ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΗ» ΜΕΣΟΤΗΤΑ

1. Με το «οὕτω δὴ» ο Αριστοτέλης καταλήγει στο συμπέρασμα ότι κάθε «ἐπιστήμων», ειδικός τεχνίτης – δεν εννοεί εδώ ο Αριστοτέλης ειδικούς επιστήμονες όπως στα μαθηματικά, γιατί αυτοί ασχολούνται με το αντικειμενικό μέσο και όχι το υποκειμενικό – αποφεύγει την υπερβολή και την έλλειψη και επιδιώκει και προτιμά («αίρεῖται») το μέσον που προσδιορίζεται με υποκειμενικά και όχι με αντικειμενικά κριτήρια. Έτσι, ο Αριστοτέλης γενικεύει

την πρακτική σημασία της υποκειμενικής μεσότητας και συγχρόνως με το ρήμα «αίρεϊται» θέτει και το ζήτημα της προαιρέσεως σε σχέση με τη μεσότητα. Στο συμπέρασμα αυτό, καταφεύγοντας και πάλι στην εμπειρία της καθημερινής ζωής, αναφέρει την κοινή διαπίστωση ότι οι τεχνίτες επιδιώκουν το υποκειμενικό μέσον, αυτό που βρίσκεται σε συμφωνία με τις ανάγκες των ανθρώπων. Το μέσον αυτό το επιδιώκουν «ζητεί» και το επιλέγουν «αίρεϊται». Με το δεύτερο ρήμα στο ζήτημα της μεσότητας εισάγεται η ελευθερία της επιλογής και προστίθεται και η ψυχολογική διάστασή του, καθώς συνάγεται ότι η μεσότητα είναι επιλογή που εναπόκειται σε μας να την κάνουμε ή όχι.

2. Ανασύνθεση των στοιχείων ορισμού της αρετής στις ενότητες 1-7

Στις ενότητες που ήδη μελετήσαμε, ο Αριστοτέλης έδωσε βασικά γνωρίσματα της ηθικής αρετής, όρισε την έννοια γένους και διερευνά την ειδοποιό διαφορά. Είδαμε, δηλαδή, ότι οι ηθικές αρετές δεν υπάρχουν μέσα μας εκ φύσεως, αφού συνδέονται με τον εθισμό σε ηθικές πράξεις. Είναι, λοιπόν, η αρετή «έξις» που αποκτιέται με μακροχρόνια άσκηση σε ηθικές πράξεις και καθοριστικό ρόλο σ' αυτό παίζει η διδασκαλία. Δεν είναι, όμως, μια οποιαδήποτε «έξις», αφού μεγάλη σημασία έχει η ποιότητα των έξεών μας. Επίσης, η αρετή συνδέεται με τα ευχάριστα συναισθήματα που νιώθουμε, όταν τηρούμε το μέτρο κατά την εκτέλεση μιας ηθικής πράξης. Έτσι, ο φιλόσοφος κατέληξε ότι η αρετή είναι «έξις» με την οποία ο άνθρωπος φτάνει στην ολοκλήρωσή του και στην ολοκλήρωση του έργου του. Σ' αυτή την ενότητα προστίθενται τα εξής νέα γνωρίσματα της αρετής:

α) Η αρετή βρίσκεται στο **μέσον**, ανάμεσα δηλαδή στα δύο άκρα, την υπερβολή και την έλλειψη.

β) Η αρετή βρίσκεται στο μέσον που προσδιορίζεται με **κριτήρια υποκειμενικά** («πρός ήμᾶς»). Εδώ, παρατηρούμε ότι ο Αριστοτέλης πλησιάζει τη **σχετικοκρατική στάση των σοφιστών** απέναντι στα πράγματα, η οποία εκφράζεται με τη φράση του Πρωταγόρα: «Πάντων χρημάτων μέτρον ἐστὶν ἄνθρωπος, τῶν μὲν ὄντων ὡς ἔστιν, τῶν δὲ οὐκ ὄντων ὡς οὐκ ἔστιν» (= Μέτρο όλων των πραγμάτων είναι ο άνθρωπος, αυτών που υπάρχουν πως υπάρχουν και αυτών που δεν υπάρχουν πως δεν υπάρχουν). Υπάρχει, δηλαδή, ο κίνδυνος να θεωρηθεί ότι το κάθε άτομο προσδιορίζει όπως θέλει, αυθαίρετα την αρετή. Κάτι τέτοιο, όμως, δεν ισχύει, όπως θα δούμε παρακάτω, γιατί υπεισέρχεται το κριτήριο του «ὀρθοῦ λόγου», της λογικής, και μάλιστα της λογικής του φρόνιμου ανθρώπου, η οποία διασφαλίζει τη σχετική αντικειμενικότητα στον προσδιορισμό του μέσου. Ο Αριστοτέλης με την υποκειμενική μεσότητα σχετικοποιεί το περιεχόμενο των ηθικών αρετών, αλλά δεν οδηγείται στον σοφιστικό σχετικισμό και υποκειμενισμό. Αποδέχεται μάλλον τη σχετικότητα του ηθικού κώδικα και όχι τον σχετικισμό, όπως άλλωστε θα διευκρινίσει παρακάτω, στις επόμενες ενότητες. Η σχετικότητα του ηθικού κώδικα σημαίνει ότι το περιεχόμενο των ηθικών αρετών εξαρτάται από το περιεχόμενο συγκεκριμένων και αντικειμενικών σταθερών μεταβλητών, όπως είναι ο χρόνος, ο σκοπός, η περίσταση κ.τ.λ. Αντίθετα με τον σχετικισμό του ηθικού κώδικα εννοείται ότι το περιεχόμενο των ηθικών αρετών ορίζεται από το άτομο όπως νομίζει και το συμφέρει κάθε φορά, κυριαρχεί δηλαδή ο υποκειμενισμός.

γ) Η αρετή είναι **προϊόν ελεύθερης βούλησης** του ανθρώπου («τουθ' αίρεϊται»).

δ) Η αρετή προσδιορίζεται με **βάση τη λογική**, τον «ὀρθὸν λόγον» (η άποψη αυτή θα αναλυθεί περαιτέρω στις επόμενες ενότητες). Το στοιχείο αυτό προκύπτει από την αναφορά της λέξης «ἐπιστήμων», ο οποίος επιζητά («ζητεί») και επιλέγει («αίρεϊται») τη μεσότητα ακολουθώντας μια λογική διεργασία.

Ανασυνθέτοντας, λοιπόν, όλα αυτά τα στοιχεία μπορούμε να πούμε ότι:

- Αφού η αρετή είναι μεσότητα που προσδιορίζεται με υποκειμενικά κριτήρια, προκύπτει ότι **δεν υπάρχει μέσα μας εκ φύσεως**. Αν συνέβαινε αυτό, δεν θα ίσχυαν όσα αναφέρονται στις ενότητες 1, 2 και 3. Αν, δηλαδή, ήταν έμφυτο χαρακτηριστικό, δεν θα μεταβαλλόταν, όπως αμετάβλητοι είναι και οι νόμοι της φύσης, και, επομένως, θα προσδιοριζόταν με αντικειμενικά κριτήρια. Επίσης, δεν θα χρειαζόταν ο εθισμός σε ηθικές πράξεις για την κατάκτησή της και οι προσπάθειες των νομοθετών να κάνουν τους πολίτες καλούς μέσω του εθισμού θα ήταν άσκοπες, αφού όλοι θα γεννιόμασταν εκ φύσεως με ή χωρίς την αρετή χωρίς αυτό να μπορεί να μεταβληθεί.
- Είδαμε ότι η αρετή είναι μεσότητα υποκειμενική και προσδιορίζεται από τον ίδιο τον άνθρωπο με μέτρο τον εαυτό του. Επομένως, απαραίτητη προϋπόθεση για τον προσδιορισμό αυτής της μεσότητας είναι η **αυτογνωσία**, το σωκρατικό δηλαδή «γνῶθι σαυτόν». Μόνο αν κάποιος γνωρίζει καλά τον εαυτό του και μπορεί να εκτιμήσει τα όριά του, τα θετικά και τα αρνητικά χαρακτηριστικά του, μπορεί να φτάσει στην αρετή και στον προσδιορισμό του μέσου της. Αυτή η διαδικασία, βέβαια, είναι εξαιρετικά δύσκολη και επίπονη και δεν μπορεί να την κάνει μόνος του, αλλά χρειάζεται την κατάλληλη αγωγή.

ΠΡΑΓΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

«μναϊ»: η «μναῖ» ήταν νομισματική μονάδα, ισοδύναμη με 100 δραχμές. Όμως, αποτελούσε και μονάδα βάρους και μ' αυτή τη σημασία χρησιμοποιείται στο κείμενό μας. Γενικά, ισοδυναμούσε με περίπου 435 γραμμάρια, αλλά από εποχή σε εποχή και από πόλη σε πόλη το βάρος της διαφοροποιούνταν. Εδώ πρόκειται για την «ἀττική μναῖ» της εποχής του

Αριστοτέλη.

«**Μίλων**»: ήταν μεγάλος αθλητής από τον Κρότωνα, τη γνωστή ελληνική αποικία της Κάτω Ιταλίας. Έζησε τον 6ο π.Χ. αιώνα. Η αρχαιότητα μιλούσε με θαυμασμό για τη μεγάλη του δύναμη και τις ποσότητες φαγητού που καταλάωνε.

«**ἐπὶ δρόμου καὶ πάλης**»: εννοούνται συνεκδοχικά οι δρομείς και οι παλαιστές.

«**πᾶς ἐπιστήμων**»: ο όρος έχει παρόμοια σημασία με τον όρο «τεχνίται» που θα δούμε στην επόμενη ενότητα. Δεν εννοούνται δηλαδή εδώ αυτοί που ασχολούνται με κάποια επιστήμη, όπως τα μαθηματικά, γιατί αυτοί εξετάζουν το αντικειμενικό μέσο. Αντίθετα, εδώ εννοούνται αυτοί που έχοντας κάποιο λογικό κριτήριο επιδιώκουν το υποκειμενικό μέσον.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ

Πολυσύνδετα σχήματα:

- «**τὸ μὲν πλεῖον τὸ δ' ἔλαττον τὸ δ' ἴσον, καὶ ταῦτα ἢ κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἢ πρὸς ἡμᾶς**»:

χρησιμοποιούνται στην προσπάθεια του Αριστοτέλη να προσδιορίσει την έννοια της μεσότητας και να διακρίνει τα δύο διαφορετικά κριτήρια προσδιορισμού της.

- «**μήτε πλεονάζει μήτε ἐλλείπει**»: τονίζονται τα χαρακτηριστικά του υποκειμενικού μέσου.

Αντιθέσεις:

- «**Λέγω δὲ τοῦ μὲν πράγματος μέσον ..., πρὸς ἡμᾶς δὲ ...**»:

τονίζονται τα αντίθετα χαρακτηριστικά του αντικειμενικού και υποκειμενικού μέσου.

- «**πλεονάζει ≠ ἐλλείπει**», «**πολλὰ ≠ ὀλίγα**», «**πολύ ≠ ὀλίγον**»:

τονίζονται οι αντιθετικές έννοιες της υπερβολής και της έλλειψης, των δύο άκρων ανάμεσα στα οποία βρίσκεται η μεσότητα.

- «**ὑπερβολὴν - ἔλλειψιν ≠ μέσον**», «**φεύγει ≠ ζητεῖ, αἰρεῖται**»:

αντιπαρατίθεται η μεσότητα με την υπερβολή και την έλλειψη, οι οποίες αποτελούν τα δύο άκρα της και πρέπει να αποφεύγονται, γιατί μας απομακρύνουν από την ηθική αρετή. Αντίθετα, μόνο αν επιδιώκουμε τη μεσότητα μπορούμε να κατακτήσουμε την αρετή.